

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1945 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 14 lipca 1926 r. w przedmiocie taksy tymczasowej dla pisarzy hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 451) i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 marca 1924 r. o taksie dla pisarzy hipotecz-

nych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 264) wraz z późniejszymi zmianami.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:

Edmund Zalewski

45

DEKRET

z dnia 2 marca 1945 r.

o majątkach opuszczonych i porzuconych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1)—Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. § 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który w związku z wojną, rozpoczętą 1 września 1939 r. nie znajduje się w posiadaniu właściciela, jego prawnych następców (art. 19), lub osób prawa ich reprezentujących, jest majątkiem opuszczonym w rozumieniu niniejszego dekretu.

§ 2. Uważa się również za opuszczony majątek ruchomy lub nieruchomy, będący w posiadaniu osób trzecich na podstawie umowy, zawartej z właścicielem, jego prawnymi następcami, osobami prawa ich reprezentującymi lub działającymi w interesie tych osób, o ile umowa ta miała na celu uchronienie tego majątku od utraty w związku z wojną lub okupacją.

§ 3. Przepis § 2 ma zastosowanie także do wszystkich wypadków, gdy posiadacz majątku wywodzi swe prawa od osób, które w kolejnym następstwie opierają swe prawa na pierwotnej umowie, określonej w § 2 niniejszego artykułu.

Art. 2. § 1. Wszelki majątek ruchomy lub nieruchomy, który był własnością lub w posiadaniu państwa niemieckiego, a w chwili wejścia w życie niniejszego dekretu nie został jeszcze objęty przez organa państwowe lub samorządowe, majątek obywateli niemieckich lub osób, które zbiegły do nieprzyjaciela, jest

majątkiem porzuconym w rozumieniu niniejszego dekretu.

§ 2. Majątek wymieniony w § 1 uważa się za porzucony również w tym wypadku, gdy znajduje się w posiadaniu lub zarządzie osób trzecich.

§ 3. Nie jest uważany za porzucony majątek, który został zajęty lub skonfiskowany przez b. władze okupacyjne; majątek taki uważa się za opuszczony.

Art. 3. § 1. Nieważne są wszelkie umowy w przedmiocie majątku opuszczonego, zawarte z b. władzami okupacyjnymi lub instytucjami i osobami działającymi z ramienia tych władz, jak również umowy, określone w art. 1 §§ 2 i 3.

§ 2. Nieważne są wszelkie akty, zdziałane w odniesieniu do majątku porzuconego celem uchronienia go od objęcia przez zarząd państwowy.

Art. 4. § 1. Nabywca majątku opuszczonego lub porzuconego, do którego odnosi się przepis art. 3 § 1 lub § 2, jest posiadaczem złej wiary i nie ma prawa żądania zwrotu dokonanych przez siebie nakładów, choćby przez to wartość substancji majątkowej wzrosła. Jest posiadaczem złej wiary i wówczas, gdy tytuł swój wywodzi od osoby, wpisanej do ksiąg hipotecznych (gruntowych), jeżeli osoba ta lub jej poprzednicy zawarli umowy lub akty, których dotyczy art. 3.

§ 2. Państwo, instytucje publiczne i przedsiębiorstwa użyteczności publicznej mają prawo żądania zwrotu jedynie tych nakładów, których dokonały same z własnych funduszy do wysokości wzrostu wartości majątku.

§ 3. Od nabywcy złej wiary (§ 1) można poszukiwać zwrotu dochodów, faktycznie przez niego osiągniętych za cały czas posiadania majątku.

Dział II.

Tymczasowy Zarząd Państwowy majątków opuszczonych i porzuconych.

Art. 5. Dla sprawowania zarządu majątków opuszczonych i porzuconych tworzy się przy Ministerstwie Skarbu Główny Urząd Tymczasowego Zarządu Państwowego, którego budżet objęty jest budżetem Ministerstwa Skarbu.

Tymczasowy Zarząd Państwowy ma osobowość prawną.

Art. 6. § 1. Główny Urząd Tymczasowego Zarządu Państwowego podlega Ministrowi Skarbu.

§ 2. Na czele Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego stoi Dyrektor, którego mianuje i zwalnia Minister Skarbu.

Do zakresu działania Dyrektora Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego należy ogólne kierownictwo sprawami tego urzędu.

§ 3. Zastępcę Dyrektora Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego mianuje i zwalnia na wniosek Dyrektora Minister Skarbu, pozostałych urzędników mianuje i zwalnia Dyrektor.

Art. 7. § 1. Główny Urząd Tymczasowego Zarządu Państwowego wykonuje swe funkcje przez wojewódzkie oddziały Tymczasowego Zarządu Państwowego, wydzielone z administracji ogólnej, które zamieniają dla poszczególnych majątków opuszczonych lub porzuconych, względnie dla kilku majątków łącznie, swych zarządców.

§ 2. Na zarządców w miarę możliwości należy wyznaczyć osoby o należytych kwalifikacjach fachowych; pierwszeństwo mają osoby, uprawnione do żądania przywrócenia posiadania majątku opuszczonego, względnie ich krewni.

Art. 8. Wewnętrzną organizację Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego określi Minister Skarbu, który również wyda na wniosek dyrektora Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego szczegółowe przepisy oraz instrukcje, ustalające zakres uprawnień i tryb postępowania wojewódzkich oddziałów Tymczasowego Zarządu Państwowego i zarządców.

Art. 9. Główny Urząd Tymczasowego Zarządu Państwowego uzgadnia swą działalność z poszczególnymi ministerstwami w spra-

wach, należących do zakresu działania tych ministerstw.

Art. 10. Każda władza państwowa, samorządowa lub osoba prywatna, powziawszy wiadomość o majątku, który jest opuszczony lub porzucony, winna o tym niezwłocznie zawiadomić oddział wojewódzki Tymczasowego Zarządu Państwowego.

Art. 11. § 1. Każdy, kto sprawował z ramienia b. władz okupacyjnych zarząd przymusowy, komisaryczny lub powierniczy, jak również każdy, kto jest w posiadaniu lub sprawuje faktyczny zarząd majątków opuszczonych lub porzuconych w rozumieniu niniejszego dekretu, winien niezwłocznie zgłosić te majątki łącznie z wszelkimi rachunkami i dowodami oraz gotowizną, znajdującą się w jego rękach, wojewódzkiemu oddziałowi Tymczasowego Zarządu Państwowego.

§ 2. Kto postępuje wbrew przepisowi § 1, ulega karze więzienia do lat 5 i grzywny do 200.000 złotych. Właściwymi do orzekania w tych sprawach są sądy okręgowe miejsca siedziby wojewódzkiego oddziału Tymczasowego Zarządu Państwowego, na którego obszarze znajduje się majątek opuszczony lub porzucony.

Art. 12. Gdy przed objęciem przez Tymczasowy Zarząd Państwowy zajdzie potrzeba wykonania natychmiastowych zarządzeń w celu ochrony majątków, o których mowa w niniejszym dekrete, najbliższa władza państwowa lub samorządowa przedsięwzieże niezbędne środki, zawiadamiając o tym niezwłocznie właściwy wojewódzki oddział Tymczasowego Zarządu Państwowego.

Art. 13. § 1. Osoby prawne prawa publicznego, instytucje społeczne, organizacje kulturalne i oświatowe oraz organizacje pomocy dla grup ludności szczególnie prześladowanych przez okupanta mogą wystąpić do Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego z wnioskiem o oddanie im w zarząd i użytkowanie niektórych majątków opuszczonych lub porzuconych. Przy wydawaniu decyzji w tych sprawach należy mieć na względzie interes publiczny, użyteczność społeczną oraz potrzeby, jak również związek, jaki łączy właścicieli majątku opuszczonego z celami i zadaniami wnioskodawców.

§ 2. Od decyzji Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego służy w terminie 14-to dniowym odwołanie do Ministra Skarbu, którego decyzja jest ostateczna.

§ 3. Oddanie w zarząd i użytkowanie majątków osobom i instytucjom, wymienionym w § 1, nie narusza praw osób, którym w myśl przepisów niniejszego dekretu może być przywrócone posiadanie tych majątków.

Art. 14. § 1. Na wniosek Ministra Przemysłu lub Ministra Apropowizacji i Handlu Główny Urząd Tymczasowego Zarządu Państwowego przekaże odnośnemu Ministrowi zarząd przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych, objętych wnioskiem.

§ 2. Przejęcie przez Ministerstwo Przemysłu lub Ministerstwo Apropowizacji i Handlu pod zarząd przedsiębiorstw, wymienionych w § 1, w niczym nie narusza przepisów niniejszego dekretu co do trybu postępowania w sprawach o przywrócenie posiadania ani też praw osób, które mogą żądać przywrócenia im posiadania majątku.

Art. 15. Koszty zarządu majątków opuszczonych i porzuconych obciążają te majątki.

Art. 16. § 1. Wszelkie wpływy, osiągnięte z zarządzanego majątku opuszczonego po potrąceniu wydatków bieżących, organa Tymczasowego Zarządu Państwowego składać będą na specjalny rachunek danego majątku do państwowej instytucji bankowej, wskazanej w instrukcji (art. 8).

§ 2. Wszelkie wpływy, osiągnięte z zarządzanego majątku porzuconego po potrąceniu wydatków bieżących, organa Tymczasowego Zarządu Państwowego składać będą na rachunek Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego do Kasy Skarbowej lub państwowej instytucji bankowej, wskazanej w instrukcji (art. 8), jako dochód Skarbu Państwa.

Art. 17. § 1. Istniejący dotychczas „Tymczasowy Zarząd Państwowy nad Nieruchomościami” ulega likwidacji i majątki przezeń zarządzane przechodzą pod zarząd utworzonego niniejszym dekretem Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego.

§ 2. Tryb likwidacji i przejęcia agend dotychczasowego „Tymczasowego Zarządu Państwowego nad Nieruchomościami” ustali w drodze specjalnego zarządzenia Minister Skarbu.

Dział III.

Przywrócenie posiadania majątków opuszczonych.

Art. 18. Właścicielowi majątku opuszczonego należy na jego wniosek przywrócić posiadanie tego majątku, niezależnie od tego, w czym posiadaniu majątek ten się znajduje.

Art. 19. Gdy właściciel jest nieobecny, przywrócenia posiadania żądać mogą jego krewni w linii prostej (zstępni i wstępni) i w linii bocznej, którzy mieliby prawo dziedziczenia po nim na wypadek jego śmierci oraz małżonek—stosownie do obowiązujących ustaw cywilnych.

Małżonek może żądać wprowadzenia w posiadanie bez względu na to, czy związek małżeński został zawarty w formie prawem przepisanej.

Art. 20. Osobom, które byłyby uprawnione do łącznego posiadania, będzie przywrócone łączne posiadanie majątku opuszczonego.

Art. 21. Osobom, którym zostanie przywrócone posiadanie majątku opuszczonego w trybie niniejszego dekretu, służy tylko zarząd i użytkowanie tego majątku.

Art. 22. § 1. Sąd grodzki miejsca, w którym opuszczony majątek znajduje się, jest właściwy do rozpoznania wniosku o wprowadzenie w posiadanie.

§ 2. Postępowanie toczy się według przepisów K. P. C., o ile przepisy niniejszego dekretu nie stanowią inaczej.

Art. 23. § 1. Sąd grodzki po otrzymaniu wniosku o wprowadzenie w posiadanie niezwłocznie podaje o tym do wiadomości przez wywieszenie zawiadomienia w lokalu sądu oraz zawiadamia właściwy wojewódzki oddział Tymczasowego Zarządu Państwowego, wyznaczając jednocześnie termin rozprawy ustnej na ósmy dzień, licząc od daty otrzymania wniosku.

§ 2. Na rozprawę wezwać należy wnioskodawców, właściwy wojewódzki oddział Tymczasowego Zarządu Państwowego oraz osoby, które zgłosiły do majątku swoje prawa.

Przepis art. 386 § 1 K. P. C. nie będzie stosowany.

§ 3. W wypadku, gdy z wnioskiem o przywrócenie posiadania majątku występują osoby, wymienione w artykule 19, zarzut, że właściciel lub osoby, posiadające równe lub lepsze prawa do tego majątku, żyją, może być podniesiony wyłącznie przez właściciela lub osoby, roszczące sobie te prawa.

Art. 24. § 1. Nikt nie może być wprowadzony w posiadanie majątku, który ma szczególne znaczenie dla interesów państwa.

§ 2. Wniosek o wyłączenie w myśl § 1 majątku spod działania niniejszego dekretu Tymczasowy Zarząd Państwowy zgłosić może aż do zamknięcia postępowania w sprawie. Wniosek taki winien być zgłoszony na piśmie oraz należycie uzasadniony. Jest on dla sądu wiążący.

Art. 25. § 1. Sąd zarządza takie postępowanie dowodowe, jakie uzna za wskazane oraz przeprowadza z urzędu wszelkie dowody, jakie okażą się konieczne dla wyjaśnienia sprawy.

§ 2. W braku dokumentów, wymaganych przez obowiązujące przepisy prawa cywilnego,

sąd ustala odnośne okoliczności wszelkimi dowodami, w szczególności w drodze dowodu ze świadków oraz z przesłuchania stron.

§ 3. Sąd nie jest związany w zakresie postępowania, o którym mowa w niniejszym artykule, wnioskami i oświadczeniami stron z wyjątkiem wypadku, przewidzianego w art. 24.

Art. 26. § 1. Sąd orzeka w postanowieniu, czy i kto ma być wprowadzony w posiadanie majątku opuszczonego.

§ 2. Postanowienie sądu jest natychmiast wykonalne.

§ 3. Sąd wydaje postanowienie najdalej w ciągu trzech tygodni od daty wpłynięcia wniosku.

Art. 27. Zażalenia na postanowienia sądu rozpoznaje sąd okręgowy w składzie trzech sędziów na posiedzeniu jawnym.

Art. 28. W sprawach objętych niniejszym postępowaniem kasacja nie służy.

Art. 29. Postępowanie w sprawie wolne jest od kosztów sądowych.

Art. 30. § 1. Na zasadzie tytułu wykonawczego właściwy wojewódzki oddział Tymczasowego Zarządu Państwowego wprowadzi osobę uprawnioną w posiadanie majątku i wyda jej wszelkie, dotyczące tego majątku: księgi, rachunki, wykazy i t. p. oraz przypadającą jej gotowiznę - najdalej w ciągu siedmiu dni od daty złożenia wniosku. To samo dotyczy wypadków, w których majątek został przekazany innym urzędom lub instytucjom, w szczególności w wypadkach przewidzianych w artykułach 13 i 14.

Ewentualne spory z tytułu rozliczenia rozstrzygane będą na drodze postępowania sądowego.

§ 2. Jeżeli majątek, którego dotyczy orzeczenie w przedmiocie przywrócenia posiadania, znajduje się w rękach osoby trzeciej, właściwy wojewódzki oddział Tymczasowego Zarządu Państwowego obejmie niezwłocznie na zasadzie postanowienia, o którym mowa w art. 26, odnośny majątek i przywróci osobie uprawnionej posiadanie w terminie przewidzianym w § 1 niniejszego artykułu z jednoczesnym usunięciem wszystkich osób, które nie są uprawnione do posiadania majątku w myśl przepisów niniejszego dekretu.

Art. 31. Przywrócenie posiadania na zasadzie orzeczenia sądu nastąpi bez względu na to, czy roszczenia przedsiębiorstw, instytucji lub państwa, które w myśl przepisów niniejszego dekretu są uprawnione do dochodzenia przypadających im należności (art. 4), zostały zaspokojone przed wykonaniem orzeczenia.

Art. 32. § 1. Gdyby w przedmiocie roszczeń, o których mowa w art. 31 nastąpiła ugoda między interesowanymi w toku postępowania przed sądem, postanowienie w przedmiocie przywrócenia posiadania ustali wysokość i sposób zapłaty tych roszczeń na warunkach zawartej ugody.

§ 2. W razie nie dojścia do ugody, przewidzianej w § 1, strony odesłane zostaną celem rozstrzygnięcia wzajemnych pretensji na drogę procesu sądowego na zasadach ogólnych.

§ 3. W wypadku, przewidzianym w § 2, uprawnieni z mocy przepisów niniejszego dekretu do dochodzenia swych roszczeń (art. 4) mogą w toku postępowania przed sądem grodzkim o przywrócenie posiadania zgłosić swe wierzytelności. Przysługiwać im będzie wówczas przywilej przed wszystkimi innymi zobowiązaniami osoby, której przywrócono posiadanie majątku z wyjątkiem zobowiązań zabezpieczonych hipotecznie przed datą objęcia zarządu przez wyżej wymienione osoby lub instytucje. Przywilej ten służyć będzie zgłoszonym wierzytelnościom z równym między nimi pierwszeństwem.

Art. 33. Prawomocne postanowienie sądu o wprowadzenie w posiadanie nieruchomości, mającej urzędową księgę hipoteczną (gruntową), ulega ujawnieniu w tej księdze, prawomocne zaś postanowienie o wprowadzenie w posiadanie zarejestrowanego przedsiębiorstwa handlowego ulega ujawnieniu we właściwym rejestrze handlowym.

Art. 34. § 1. Prawomocne orzeczenie w przedmiocie przywrócenia posiadania nie przesądza prawa własności majątku.

§ 2. Do czasu ustalenia tytułu własności majątku mogą inne osoby, mające równe lub lepsze prawa żądać uchylenia lub zmiany postanowienia w przedmiocie przywrócenia posiadania w trybie ustalonym przepisami niniejszego dekretu.

Art. 35. § 1. Osoby, którym przywrócono posiadanie, nabywają tytuł własności majątku przez przedawnienie (zasiedzenie) dziesięcioletnie, licząc od daty uprawnienia się postanowienia w przedmiocie przywrócenia posiadania.

§ 2. Na żądanie osoby interesowanej sąd grodzki miejsca położenia majątku stwierdza nabycie tytułu własności w drodze postępowania niespornego. Orzeczenie sądu stanowi tytuł do przepisania własności nieruchomości w księdze hipotecznej (gruntowej).

Art. 36. Skarb Państwa, względnie osoby lub instytucje, o których mowa w art. 13, nabywają tytuł własności majątków opuszczonych:

- a) co do nieruchomości — z upływem lat 20-tu
- b) co do ruchomości z upływem lat 10-ciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wojna została ukończona;
- c) co do dochodów—z upływem lat 5-ciu, licząc od końca roku, w którym zostały pobrane.

Art. 37. Skarb Państwa, względnie osoby lub instytucje, o których mowa w art. 13, nabywają tytuł własności majątków porzuconych z upływem lat 5-ciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wojna została zakończona.

Dział IV.

Przepisy przejściowe.

Art. 38. Prawomocne orzeczenia władz sądowych lub administracyjnych, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, w niczym nie naruszają praw osób, które na zasadzie przepisów tego dekretu mogą żądać przywrócenia posiadania majątku.

Art. 39. Przepisy niniejszego dekretu mają zastosowanie również do spraw, toczących się przed sądami lub urzędami w chwili wejścia w życie niniejszego dekretu, a jeszcze niezakończonych prawomocnym orzeczeniem.

Art. 40. W sprawach o przywrócenie posiadania majątków objętych niniejszym dekretem, toczących się w chwili wejścia w życie tego dekretu przed sądami lub urzędami, postępowanie sądowe lub administracyjne ulega umorzeniu, zaś akta sprawy winny być niezwłocznie przekazane właściwemu sądowi grodzkiemu.

Dział V.

Przepisy końcowe.

Art. 41. Przepisy niniejszego dekretu nie naruszają postanowień dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U.R.P. Nr 3, poz. 13 z 1945 r.), dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejściu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82) ani innych przepisów prawa, na podstawie których Państwo może dokonać wywłaszczenia majątku, ustanowić przymusowy zarząd lub inne ograniczenia prawa własności albo posiadania.

Art. 42. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości, Przemysłu oraz Apropowizacji i Handlu.

Art. 43. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości

Edmund Zalewski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

Minister Apropowizacji

i Handlu: *Teodor Piotrowski*

46

DEKRET

z dnia 14 marca 1945 r.

o zmianie prawa o ustroju sądów powszechnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1)—Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W prawie o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz.U.R.P. Nr 102, poz. 863, z 1932 r.), zmienionym ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 220) i dekretami Polskiego Komite-

tu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. (Dz.U.R.P. Nr 11, poz. 56) oraz z dnia 12 grudnia 1944 r. (Dz U.R.P. Nr 15, poz. 84), wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 121 otrzymuje brzmienie:

„Art. 121. Sędzia powinien w służbie i poza służbą strzec powagi sądu i unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść ujemną godności sędziego. Nie wolno mu brać udziału